

РЕШЕНИЕ

№ 101

гр. Кюстендил, 10.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, III СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Росица Б. Савова

Членове: Татяна Хр. Костадинова
 Мария Ст. Танева

при участието на секретаря Любка Евг. Николова
като разгледа докладваното от Росица Б. Савова Въззивно гражданско дело
№ 20211500500434 по описа за 2021 година

„Амиго Финанс“ ЕООД- с предишно наименование „Мого България“ ООД, (съгласно вписване в ТР №***), ЕИК ***, представлявано от управителя ***, чрез пълномощника юрисконсулт *** К., със съдебен адрес: гр. София, бул. „***“ №40, ет.8, обжалва Решение №260089 от 19.02.2021г. на Районен съд – Дупница, постановено по гр.д.№1052/2020 г. по описа на същия съд.

С обжалваното решение районният съд е признал за установено, че Б. Г. С., ЕГН *****, от с. Яхиново, ул. „***“ №1А, дължи на „Мого България“ ООД, гр. София, ул. „***“ №16А, част от суми по издадена заповед за изпълнение на парично задължение, а именно: 1115.97 лева главница, 104.23 лева лихва за забава ведно със законната лихва от 13.01.2020 г. до окончателното изплащане на главницата, като за разликата общо до 8817.31 лева претенциите са отхвърлени като неоснователни. С определение от 14.04.2021 г. районният съд е допълнил диспозитива на постановеното решение, като е осъдил Б. Г. С. да предаде на „Мого България“ ООД товарен автомобил „***“ рег. № *** с № на двигател ***, рама № ***, който съдебен акт не е обжалван.

Въззивното дружество обжалва решението от 19.02.2021г. в отхвърлителната му част, приемайки го за неправилно. Иска отмяната му и уважаване изцяло на предявените иски претенции. Сочи, че обжалваното решение страда от липса на мотиви. Събраният доказателствен материал въобще не е бил обсъден. Сочи, че по отношение на уважения размер на исковите претенции съдът вероятно е възприел приетата по делото и оспорена от ищеца съдебно – счетоводна експертиза, но доколкото няма мотиви в този смисъл, не може да се установи, защо съдът е приел именно тези стойности, тъй като намира, че експертното заключение съдържа варианти на изчисления при различни допускания, както и дали е присъдена възнаградителна лихва или неустойка за забава.

На следващо място порочността на първоинстанционния съдебен акт се свързва с допуснати от съда съществени нарушения на съдопроизводствените правила при събиране на доказателствения материал и в частност – изготвяне на съдебно – счетоводната експертиза. Детайлно пояснява защо своевременно ищцовото дружество – въззивник в настоящото производство е оспорило експертизата, изтъквайки, че експертното заключение не почива на коректни и пълни изходни данни и изобщо не отговаря на част от поставените и допуснати от съда въпроси.

Претендират се разноски за настоящото производство, като се представя списък по чл.80 ГПК за такива ; респ.при констатация за внесена такса за въззивно обжалване - 208,37лв .

Кюстендилският окръжен съд счита, че въззивната жалба е допустима, доколкото същата е подадена в срок, от надлежна страна и е насочена срещу подлежащ на въззивна проверка съдебен акт.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК насрещната страна не е депозирала отговор на въззивната жалба – макар такъв да е постъпил, той е извън преклузивния двуседмичен срок по ГПК.

В изпълнение на закона, настоящият състав извърши проверка на депозирания жалба и констатира, че същата е редовна и допустима, подадена е в срок, от процесуално легитимирана страна срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

С оглед извършената от съда служебна проверка настоящият съдебен състав констатира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Въззивният съд, след преценка на твърденията и възраженията на страните, както и на събраните доказателства, касаещи предмета на спора, по вътрешно убеждение и въз основа на закона, предметните предели на въззивното производство, очертани с жалбата, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Пред първоинстанционния съд е предявен иск по реда на чл.422 ГПК за установяване на вземания на ищеца срещу ответника по договор за финансов лизинг №*** със задължението за придобиване на собствеността на товарен автомобил марка „***“ рег. № *** с № на двигател ***, рама № ***.Претендираните суми са , както следва: 2633,62лв.незаплатена главница по лизингови вноски, с падежи от 08.12.2018г.до 08.04.2019г.; 263,01лв.незаплатена лихва по лизингови вноски , включена в анюитетни вноски с падеж от 08.12.2018г.до 08.04.2019г.; 195,60лв.неустойка за забавени плащания за периода 08.12.2018г. до 16.12.2019г.; 60,62лв.разходи за заплатени данъчни задължения за 2018г. и 2019г.; 359,25лв.разходи за заплатени застрахователни премии; 4581,68лв.неустойка за прекратяване по вина на лизингополучателя ; 500лв.разходи за възстановяване на лизинговия актив.

Във връзка с предявени от ищеца вземания по този договор е била издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по ч.гр.дело № 50/2020г.на ДНРС за сумите 2633,62лв. главница; 263,01лв. незаплатена възнаградителна лихва с падеж 08.12.2018г.; 195,60лв. неустойка от 08.11.2018г. и 16.12.2019г.; 60,62лв.разходи за заплатени данъчни задължения; 359,25лв.застрахователни премии; 4581,68лв. неустойки от м.май 2019 год. до 16.12.2019год.; 500лв. възстановяване на лизингов актив, ведно със законната лихва от 13.01.2020г.(датата на подаване на заявлението), ведно с разноски.Същата заповед е била обезсилена от ДНРС, прилагайки нормата на чл. 414а ал. 4 от ГПК – при липса на изразено становище от заявителя в тридневен срок от узнаване , че срещу заповедта е постъпило възражение, след което са предявени и настоящите искиви претенции(срвн. Определение от 22.06.2020 г.).

С Договор за финансов лизинг №*** / 18.04.2018г.между страните е уговорена стойността (цената на МПС) – 8000лв.; при първоначална вноска 2400лв. и главница 5600лв.; респ.лихва върху главницата 1210,92лв.; уговорена е и такса 100лв. и разход за регистрация 120лв.Срокът на лизинга е 12 месеца; при погасителен план на лизинговите вноски – 12бр.с посочени падежи.

Не се спори, че на 18.04.2018 г. е постъпило плащане по Договор №*** в размер на 2 620 лева (срвн.вносна бележка – л.35 от делото на ДНРС), представляващо авансово плащане при сключване на договора, включващо самоучастието на Лизингополучателя при придобиване на собствеността и първоначалните разходи по регистрацията на лизинговия актив и такса ангажимент по договора за лизинг. Същата сума е изключена от цената на актива при формиране на главницата по Договора за лизинг, чието разсрочено връщане ведно с възнаградителна лихва е договорено в Погасителния план към договора – с падеж 8-мо число и първи падеж на вноската по погасителен план - 08.05.2018г.

По делото са представени и сметки за начислени застрахователни премии, както и преводни нареждания за плащане на такива, в т.ч. и за посочения товарен автомобил „***“.

Освен този договор между страните е сключен още един договор за финансов лизинг №*** / 19.10.2017г. за автомобил *** с цена на МПС(стойност на лизинга)- 9300лв.с приложен погасителен план -12 вноски , считано от 12.11.2017г. до 12.10.2018г.– л.54 и сл.от делото на ДНРС.

Както се установява от приетото в настоящото производство заключение № 1503/18.04.2022г.на в.л.Е.М., след първоначалната вноската от 2620лв.по процесния лизингов договор от 18.04.2018г. са внесени и следните суми 572,71лв.на 10.07.2018г.; 573лв.на 06.08.2018г.; 1113 лв.на 03.09.2018г.; 572,71лв.05.10.2018г.; 573лв.на 31.01.2019г.;573 лв.на 08.02.2019г. и 1150лв.на 22.02.2019г. - т.е.извън първоначалната вноската от 2620лв. внесената сума е 5127,42лв. В заключението е посочен размер на непогасената част на задълженията по погасителния план към процесния договор за период от 08.12.2018г.до 08.04.2019г.-във варианти: ако сумата 1113лв., внесена на 03.09.2018г. е осчетоводена от ищеца по този договор и ако не е осчетоводена по него(предвид довода на ищцовото дружество, че същата е отнесена по другия лизингов договор между страните с оглед общите условия – т.7- за погасяване на най-старото задължение).В първия случай непогасени биха били сумите 1579,27лв.за главница и 104,23лв.за възнаградителна лихва , а във втория - 2543,54лв.непогасена главница и 252,96лв. непогасена възнаградителна лихва. Изчислен е и размерът на неустойката за забава по процесния договор съгласно приложимия погасителен план, като за периода 09.12.2018г.-08.04.2019г. общият размер е 46,86лв.

В заключението на в.л.М. са посочени и размерите на задълженията на ответника по договор №*** към датата 09.09.2018г.- ако бъде зачетена сумата, внесена на 03.09.2018г. (1113лв.) ; в който случай този размер е 543,24лв., а ако не бъде признато посоченото плащане - 1656,24лв.Наред с това е посочен и размер на неустойката по същия договор съобразно т.15.3 от ОУ за период 01.05.2019г.-31.12.2019г. , който е 4581, 68лв. , ако се приеме за приложима хипотезата по посочената клауза(т.15.3 от ОУ).В същото заключение се визират данни за разноските за данъчни задължения за процесното МПС , както и за суми за застраховка „Гражданска отговорност“, без да се конкретизира каква част от тях са дължими от ответника, които не кореспондират и с претендираните такива.Били са издадени и документи във връзка с издирване и изземване на автомобила в размер на 500лв.

При горната фактическа обстановка, въззивният съд приема от правна страна следното:

Заповедният съд е обезсилил заповедта за изпълнение, прилагайки нормата на [чл. 414а, ал. 4 от ГПК](#) , като [чл. 414а ал. 5 от ГПК](#) в подобни случаи въвежда изключение от общото правило, предоставяйки възможност на заявителя, който е пропуснал да подаде становище в дадения му тридневен срок да предяви иск за цялото вземане по реда на [чл. 422 от ГПК](#)-или – обезсилването на заповедта за изпълнение в хипотезата на [чл. 414а ал. 4 от ГПК](#), за разлика от това по [чл. 415, ал. 5 от ГПК](#), не лишава заявителя от правото на иска за установяване на вземането.

Лизингополучателят дължи заплащане на лизинговите вноски за време на действие на договора, съответно до изтичане на уговорения срок, които са в размер на 1579,27лв.за главница и 104,23лв.за възнаградителна лихва, както и неустойка в размер на 46,86лв.

В случая не може да намери приложение разпоредбата на т.7- ОУ, на която се

позовава ищецът, за да прихване задължение по другия договор на основание на това, че е предходно, тъй като това би противоречало на закона. Когато длъжникът има няколко главни задължения, всяко от които или някое от тях са лихвоносни, и изпълнението не е достатъчно да погаси всичките, длъжникът може да заяви кое задължение погасява по реда на чл. 76, ал. 1, изр. 1 ЗЗД. Ако предложеното изпълнение погасява изцяло посоченото от длъжника задължение, включително с дължимите лихви към този дълг, изборът обвързва кредитора- арг.от т.1 на Тълкувателно решение № 3 от 27.03.2019 г. на ВКС по тълк. д. № 3/2017 г., ОСГТК.Към датата на плащането от 03.09.2018г.е била издължена сума в размер на 2258,71лв.-съгласно данните от заключението на в.л.М., а дължимите суми по процесния договор №*** са възлизали на 2229,24лв.(вноската с падеж на 08.09.2018г.не се включва, тъй като посоченият падеж не е настъпил към момента на това плащане).

На следващо място, при липсата на данни за закупуване на лизинговата вещь, както и с оглед липсата на надлежно оспорване от страна на лизингополучателя на твърдението на ищеца, че същата вещь не е била върната след изтичане на срока на договора, ищецът е поискал връщане на лизинговата вещь при условията на т.12.7 от ОУ, като РС-Дупница е постановил връщане на вещта и в тази част липсва жалба от ответника, респ.съдебният акт на първоинстанционният съд е влязъл в сила.

Предвид препращането на нормата на чл. 347, ал. 2 ТЗ вр. чл. 236, ал. 1 от ЗЗД следва да се приеме, че лизингополучателят дължи обезщетение за ползването на вещта. Разпоредбата на чл. 347, ал.2 от ТЗ препраща към съответно приложение на изрично посочените в нея такива от Закона за задълженията и договорите, регламентиращи наемните отношения. Лизинговите вноски се дължат не само срещу бъдещо придобиване на собствеността върху лизингованата вещь след изтичане срока на договора, но и като възнаграждение за нейното ползване, поради което са сходни с наемната цена, дължима по договор за наем (срвн. Решение № 2026 от 13.09.2017 г. на САС по в. т. д. № 4703/2016 г.). Установен е размерът на обезщетението (посочено като неустойка), който е равен на размера на ползването на лизинговата вещь – лизинговата вноска- за претендиращия период от 8месеца (01май 2019г.-т.е.след изтичане срока на договора ; до 31 декември 2019г.- преди предявяване на заявлението през м.01.2020г.), като размерът е установен и посредством заключението на в.л.М. и е 4581,68лв.

Не се установява каква част от застрахователните премии и данъчните задължения са останали дължими от лизингополучателя – предвид липсата на надлежни данни както в заключението, прието в първоинстанционното производство, така и това, прието във въззивното, кореспондиращи със заявените претенции, поради което не е проведено пълно и главно доказване ;респ.не следва да се уважават тези претенции- същите са заявени в размер на 60,62лв.разходи за заплатени данъчни задължения и 359,25лв.застрахователни премии, а също и 500лв. разходи за възстановяване на лизингов актив- по издадена фактура за начисляване на такива през м.03.2019г.- т.е.преди изтичане срока на договора и при липсата на твърдения за развалянето му към този момент или предсрочното му прекратяване, (няма твърдения и доказателства за това, както и за наложителност на тези разходи).

Предвид частичната основателност на въззивната жалба и уважаване на исковите претенции в указаните части,както и списъка по чл.80 ГПК –депозирани от въззивника, касаещ искането за разноски за настоящата инстанция(в т.ч.данните за таксата за въззивно обжалване), разноските по компенсация на тази страна следва да се присъдят в размер на 541,80лв.

Доколкото всяка от претенциите представлява самостоятелна такава и с оглед предявения им размер, настоящото решение не подлежи на касационно обжалване на осн.чл.280,ал.3,т.1 ГПК.

По изложените съображения, Кюстендилският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №260089 от 19.02.2021г., постановено по гр.д.№1052/2020 г. на Районен съд – Дупница, в частта, в която са отхвърлени исковите претенции на „Амиго Финанс“ЕООД- с предишно наименование „Мого България“ ООД,(съгласно вписване в ТР №***), ЕИК ***, представлявано от управителя ***, против Б. Г. С., ЕГН *****, от с. Яхиново, ул. „****“ №1А, за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца суми по договор за финансов лизинг №*** от 18.04.2018г., за които е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д.№50/2020г.на ДнРС, а именно: над присъдената сума за главница 1115.97 лева до 1579,27лв., ведно със законната лихва от 13.01.2020г. ; неустойка в размер на 46,86лв; както и за сумата 4581,68лв. неустойка (обезщетение за ползването на вещта за периода 01.05. 2019г.- 31 .12.2019г.), като вместо това постанови:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че Б. Г. С., ЕГН *****, от с. Яхиново, ул. „****“ №1А, дължи на „Амиго Финанс“ЕООД- с предишно наименование „Мого България“ ООД,(съгласно вписване в ТР №***), ЕИК ***, представлявано от управителя ***, вземания по договор за финансов лизинг №*** от 18.04.2018г., за които е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д.№50/2020г.на ДнРС, а именно: още сумата 463,30 лв.главница (т.е.общо 1579,27лв.), ведно със законната лихва от 13.01.2020г. ; неустойка в размер на 46,86лв. за забавени плащания ; както и сумата 4581,68лв.неустойка (обезщетение за ползването на вещта за периода 01.05. 2019г.- 31 .12.2019г.).

ПОТВЪРЖДАВА решението от 19.02.2021г.по гр.д.№1052/2020 г. в останалата му обжалвана част.

ОСЪЖДА Б. Г. С., с посочени данни, да заплати на Амиго Финанс“ЕООД- с предишно наименование „Мого България“ ООД,(съгласно вписване в ТР №***), ЕИК ***, разноски по компенсация за въззивната инстанция в размер на 541,80лв.

Настоящото решение не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____